UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

D ante O

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

dij ſicut a deo dei. Cum autem dicimus diuã feminam intelligimus eam quę ſua virtute diuinitatem meretur. Sic dicimus diuos imperatores: etiam dum ſunt in vita.

Diuinus.a.um. qđ eſt dei: vel qđ ad deũ ptinet. vt opus diuinũ res diuinę quę vt Aug. lib. j. aca. inqt dñr per quas hoĩ diuinatio ipſa contingit. Hinc diuinitas ſicut a deo deitas.

Diuinitus aduerbiũ ſignificat a diuinis ſiue a deo ſicut humanitus ab humanis rem demõſtrat. Diuinę vo ꝛ humanę ad deorum atq; hominum ſimilitudinem.

Diuinipotens qui in diuinis poteſtatem habet Apule. Saga ꝛ diuinipotem cęlum deponere.

Diuino.as.pe.p. non tñ de pterito dr: ſ; etiã de pſenti ꝓ veru3 dico. vñ puerbiũ aiunt diuinare ſapientẽ: q2 q̃ dicit verũ de his diuinus eſt. Ter. in Ecy. Plane hic diuinat. Nã.i. Plę rũq; tñ diuinare ẽ augurari a quo diuinari ꝓuidẽtia futuro rũ: q̃ q̃nq; ẽt dr iudiciũ. Nã cũ de ꝯſtituẽdo accuſatore q̃rit̃ iudiciũ qđ ſup ea re reddit̃ cuinã potiſſimũ ex duob⁹ pluribuſuẽ accuſatio i reũ ꝑmittat̃ ea res diuinatio appellat̃. Et vt ait. Caius Baſſus id iudiciũ diuinatio appellat̃: q̃m diuinare iudicẽ quodãmõ oporteat quã ſniam ſeſe ferre par ſit. Alij diuinationẽ appellatã eẽ putãt: q̃m cũ accuſator ꝛ reus duę res q̃ſi cognatę ꝯiunctęq; ſint: neq; vna ſine altera ꝯſtare poſſit. In h̃ tñ cauſe gñe reus q̃dẽ iã ẽ ſ; accuſator nõdu3 ẽ: ꝛ iõ diuinatiõe ſupplẽdũ ẽ q̃ſnã accuſator futurus ſit. Ita Ci. ꝑma verrinaꝝ diuinatio ĩſcribit̃: q2 nõ de facto: ſ; de futuro q̃rit̃ q̃ eſt diuinatio vter debeat accuſare. Ci. an Cęcili⁹ Alij putant diuinationẽ dici ꝙ res agat̃ ſine teſtib⁹ ꝛ ſine tabulis ꝛ his remotis argumenta leuia ſequant̃ ꝛ iudices q̃ſi diuinẽt. Huius cõpoſitũ eſt p̃diuino: qđ Ply. poſuit ꝓ pſen tio cũ ait lib. x. Tũ vniuerſę prouolãt ſi dies mitis futurus ẽ Prędiuinant cnĩ vẽtos imbreſq;: ꝛ tunc ſe ꝯtinent tectis.

Diu aduerbium pro die: a quo ſit Interdiu. Plau. Necnoctu nec diu queitus. Interdum ſignificat longo tempore. Unde ſit diutius longiori tempore.

Diutiſſimum longiſſime tempore. Tamdiu tanto tempore: q̃; diu quanto tempore. Jamdiu olim.

Diutile. penul. cor. aduerbium diminutiuum ſignificat aliquã diu. Gel. Cum diutile tacitus cogitando fuiſſem.

Diutinus.a.um.pe.cor. longe ſeu continuus. Ci. Libertatis deſiderio: tedioq; diutinę ſeruitutis.

Diuturnus.a.um. idem quod diutinus a diu deriuatum. Cice. Diuturni ſilentij.

Diurnus.a.um. a die ſit: ſicut nocturnus a noctu. vnde ꝛ diurni dicuntur libri in quibus ſcribuntur geſta ſinguloꝝ dierũ vulgo zornales dicuntur. Juue. Lõgi relegit trãſacta diurni Alias diurnũ accipit̃ pro victu atq; mercede vnius diei. Sene. Diurnũ accipit: in centiculo dormit. Idem lib. ij. contro. Conſors modo omnis fortunę diurnum petam.

Diurno.as. diu viuo: ſicut perenno.as.

D ante D

Do as. dedi datũ. Cuius cõpoſita ſi ſint ex monoſyllabis p̃poſitionib⁹ ſũt tertię ꝯiugatiõis ꝛ p̃teritũ germinãt: vt reddo is. reddidi. ꝑdo is. ꝑdidi. Excipit̃ ſedo as. aui. ex ſe ꝛ do. Et dr v̄bũ datiuũ q̃m vltra accuſatiuũ poſtulat datiuũ ꝛ q̃cq; dare ſedulo reperit̃. Et ita dtõ delectat̃: vt q̃nq; duos dtõs exigat ꝓ ad ſcribere ſeu ĩputare q̃; q̃; alter eoꝝ nõ ſꝑ ponat̃: ſed ſubintelligit̃. Ci. li. ij. of. Ne Marco q̃dẽ Seio vitio datũ ꝙ in caritate annonę aſſemodiũ dedit ppl̓o. Ter. vnũ tñ exp̄ſſit. Nũc q̃; rem vitio d3 q̃ſo aĩaduertite: ſubintelligit̃ poetę. Plau. in am. Nũc tibi hãc paterã q̃ dono mihi ob virtute3 data ẽ alemena tibi dono. Hic dono vtrũ caſus datiui an ablatiui ſit dubiũ vr̃. Utroq; mõ ſumi poſſe cẽſeo. In dtõ ꝓ dedico capit̃. Si ãt ablatiuũ eẽ velimus vt dono ſit q̃ſi noĩe doni. Tũc do a ꝓpria ſiḡatione nõ recedit. In qua Plau. tñ ipſi verbo accuſatiuũ vltra accuſatiuũ ſine p̃poſitiõe dedit: ſ; appoſitiue. Sic. Eſt ager ſub vrbe. Hic vobis eũ dabo dotẽ ſorori. i. vt ſit dos: vl̓ noĩe dotis vel ꝓ dote. Aliq̃n vltra datiuũ ponit̃ accuſatiuus cũ ad Ci. Cornifi. L r̃as ad te nũq; habui cui darẽ: q̃n dederim. Idẽ ad. Q. Fratrẽ. Oculos aũt nã nobis vt equo ꝛ leoni ſetas ꝛ caudã ꝛ aures ad motus aĩoꝝ declarandos dedit. Aliq̃n p̃ter datiuũ ponit̃ accuſatiuus cũ in Ter. in phor. Dic q̃d velis dari tibi ĩ manũ vt herus his deſiſtat litibus. Nõnunq̃; accuſatiuus ponit̃ cũ ad ꝛ datiuus remouet̃. Ci. li. ij. phil. Ad ſepulturã corpus victrici ſui negat a me datũ. Interdũ ipſe actũs cũ in ponit̃ Plau. ĩ Cap. Hoc ſi faxis dabo in caueã. Ci. Ter. Inuiã qđ te des hoc tpe nihil eſt. i. ponas. ſeu inducas. Q̃nq; regit ablatiuũ cũ p̃poſitione poſt datiuũ vt ſit q̃n damus ꝑ aliquẽ aliq̃d alicui ab aliquo Plau. in Cap. Seq̃re me viaticũ vt idem a trapezita tibi eadẽ opa a p̃tore ſumas ſyngraphũ. Q̃nq3 nõ ꝑ abltm̃ ſ; ꝑ accuſatiuũ cũ ꝑ. Col. li. ix. Aſcẽſus deĩde auibus ad tabulata per vtrãq3 cellã dat̃. Sępius tñ poſt accuſatiuũ datiuum regit ꝛ hoc varijs actibus applicari ſolet. Plau. in epiſt. Si ęquũ ſit me plus ſapere q̃; vos dederim vobis ꝯſiliũ cattũ qđ laudetis. In Cur. nũc rei diuinę operã dabo. In Mer. Me toxico morti dabo. In Cap. Do tibi operã ſi q̃d eſt qđ me velis. Gel. Tretẽſes quoq3 p̄lia ingredi ſolitos memorię datũ eſt. Capit̃ ẽt ſicut vendo: vt ꝙ in caritatę annonę aſſe modium ppl̓o dederit. Itẽ dare eſt offerre obijcere. Ter. in Ecy. Profecto hoc ſic eſt vt puto oĩbus nobis: vt res dant ſeſe ita magni atq3 humiles ſumus. Itẽ accipere. Idẽ in eadẽ Dabo iuſiurandũ nihil eẽ iſtoꝝ tibi. Itẽ inferre inducere. Uirg. Magnã dabit ille ruinã arborib⁹. Itẽ ꝑmittere. Terẽ. in Ecy. Si mihi ſidẽ das te taciturã: dicã. Ite3 ꝑmittere: vt apud aplm ad romanos. Dedit illis deus ſpm̃ cõpunctionis. i. ꝑmiſit vt haberẽt ſpm̃ cõpunctiõis. Itẽ dicere. Ter. in Heau. Nũc q̃; obrẽ has ꝑtes didicerim paucis dabo. Itẽ obtẽperare. Ide3 in Adel. Da te mihi. i. accõmoda te mea volũtati. Itẽ ꝓſtituere. Mar. Caſta igit̃ nulla ẽ caſtę ſũt mille q̃d ergo caſta facit nõ dat: nõ tñ ille negat. Itẽ facere. Terẽ. in Adel. O ęſchine pol haud paternũ iſtuc dediſti. Itẽ ꝯcitare vt apud eundẽ in Eu. Ludũ iocũq3 dices fuiſſe illũ alterũ p2ę vt hui⁹ rabies q̃ dabit. Dare pęnas ẽ ſuſtinẽ. Lac. li. vij. S3 tñ docẽt nos ſanctę lr̃ę queãdmodũ pęnas ĩpij ſũt daturi. Dare veniã eſt ꝯcedere qđ petit̃. Ter. Da veniã q̃ſo filio tuo. Ci. de ora. Dabis hãc veniã mi frater. Dare operã eſt adiuuare ĩſeruire. Terẽ. in phor. Nos operã dabamus phędrię. Dare ꝑtãtẽ eſt rẽ in alterius arbitrio ꝑmittere. Ply. Ut q̃q3 ſuaꝝ oĩu3 reꝝ ꝑtãtẽ auunculo dederat: dare ſidẽ eſt aliq̃d ſancte ꝓmittere. Dare in manũ ſiḡt ſeparatim: ꝛ ſine arbitrio aut ĩterp̄te vt cũ p̄uaricator aut iudex corruptus accipit pecuniã. Do me in diſciplinã ſiḡt do operã diſciplinę. Amb. S3 relictis oĩbus in diſciplinã ſe ꝓpheticã daret. Datũ eſt. i. fato decretoq3 ꝯceſſum eſt: vt non dabit̃ regnis iſtoc ꝓhibere latinis. Huius v̄bi cõpoſita ſũt. Abdo. Addo. Cõdo. Circũdo. Credo. Dedo. Edo Indo. Obdo. Perdo. Prodo. Prędo. a quo ꝛ p̄dor paſſiuũ de quo alibi. Reddo. Subdo. Sedo. Satiſdo peſſundo. Uenundo. Trado ꝛ Mando.

Doceo.es. cui doctũ. Cuiuſcũq3 rei cognitionẽ do. ꝯſtruiturq3 cũ duob⁹ accuſatiuis: vt doceo te lr̃as: aliq̃n cũ vno tm̃ l3 ali⁹ poſſet ĩtelligi: aliq̃n p̄tiũ exp̄mit̃ in abltõ vel gtõ. Ci. li. ij. phi. Jã ĩuideo magr̃o tuo q̃ te tãta mercede q̃3ta iam ꝓferã: nihil ſapere docuit Juue. Tẽta griſogonus q̃3ti doceat: vel pollio q̃3ti: aliq̃n cũ abltõ. Ci. Peto. Socratẽ ſidib⁹ docuit. Uirgi. lib. vij. Paucis aduerte docebo. aliq̃n cũ abltõ cũ de Sal. in Jug. Tã etſi legatos miſerat q̃ ſenatũ de cęde fr̃is de fortunis edocerẽt. aliq̃n abſolute. Uirg. Docuit poſt exit⁹ ingens Ponit̃ ẽt docere ꝓ monere qđ q̃dã barbare dicũt aduiſare Ci. apio. Pu. Ne lr̃as q̃dẽ vllas accepi q̃ me docerẽt q̃d ageres: aut vbi te viſurus eſſem. Hui⁹ cõpoſita ſũt addoceo. Dedoceo. Edoceo. Perdoceo: q̃ ambo ſiḡnt ꝑfectę doceo. Sal. Ci. ꝑ legatos cũcta edoct⁹. Plau. ĩ ſti. Nã illa oẽs artes ꝑdocet. p̄doceo p̄us doceo. Sal. ĩ Jug. Cęteꝝ illi q̃ cẽturijs p̄erãt p̄docti a duce arma ornatumq3 mutauerãt. Subdoceo loco alicui⁹ doceo Aug. lib. viij. cõ. Nebridius amicitię nr̃ę ceſſerat: vt oĩum nr̃m familiariſſimo. Uerecũdo mediolanenſi ꝛ ciui ꝛ grãmatico ſubdoceret vehementer deſideranti.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Doctus dr̄ q̄ rōnē rei tm̄ tenet: peritus q̄ cū rōne experientiā ⁊ ɔſuetudinē tenet. απο τις πειρας.i.experientia. Itaqꝫ minus eſt doctus q̄ꝫ peritus. Ci. in Sal. Satis docte atqꝫ perite feciſti. Idē li.iij.of. Itaqꝫ cū ſint doctilia peritis dediſciſcunt facile a ſnīa. Maiorē tn̄ vim hꝫ doct⁹ q̄ eruditus. Idē li.j.of. Nec ſolū viui ac pn̄tes ſtudioſos diſcēdi erudiūt atqꝫ docēt ſꝫ hoc idem ēt poſt mortē monumētis lr̄aꝝ aſſequunẗ. Nec mirū eſt ꝙ minus ſit eruditus q̄ꝫ doct⁹: qm̄ rudꝰs ⁊ erudit⁹ ɔ̄ria ſūt. Ply. Sedere cepit ſnīa hec: pariterqꝫ ⁊ eruditū vulgus ⁊ rude in eā curſu vadit. Quinti. li.j. a pedagogis exigat vt ſint eruditi quo adoleſcētes erudire queāt: aut ſe nō eruditos eē ſciāt: ne mala ꝓ bona illos imbuant lr̄aꝝ eruditiōe: eos inſuꝑ redarguēs ꝙ cedere p̄cipiēdi peritis indignāẗ: vt aīaduertaẗ ſi pedagogos decet eſſe eruditos: ꝓfecto p̄ceptores par eſt: nō ſolū eruditos ſꝫ doctos atqꝫ peritos eē debere. Doctus cū quo cōponiẗ īdoctus: nomē eſt tā etſi ꝑticipiū eſſe poſſit ſꝫ tn̄ ablatiuū regit. Ci. li.ij.of. Nec me angoribus dedi q̄bus eſſem ɔfectus niſi reſtituiſſem: nec rurſuꝫ īdignus docto hoīe voluptatibus. Idē Cornifi. Sꝫ ꝓxime ſcripſi de optīo gn̄e dicēdi: ī quo ſepe ſuſpicatus ſum te a iudicio nr̄o: ſicut doctū hominē a nō indocto paulū diſſidere. Semidoctus ſilr ⁊ participiū ⁊ nomen eſſe pōt. Plau. in aſi. Tua iſta culpa eſt que diſcipulum ſemidoctum abſte amoues.

Docilis pe.cor. q̄ attēte vult audire: inq̄t Cic. li.j. ad heren. Vel docilis q̄ facile doceẗ. Lac. de opi. Nā ſi te in lr̄is nihil aliud q̄ꝫ linguā inſtruētibus auditorē ſatis ſtrenuū prebuiſti quāto magis in his veris ⁊ ad vitā pertinentibus dociliores eſſe debetis. Var. lib.j. de re ruſt. Caſſius ſcribit hec operarios parandos eſſe qui laborem ferre poſſint: ne minores annoꝝ viginti duorum ⁊ ad agriculturam dociles. Hinc Docilitas aptitudo qua quis facile doceẗ. Ply. lib.viij. de elephantis. Nam quod ad docilitatem attinet: regem adorant.

Docibilis q̄ idoneus ē vt doceaẗ: vt li.iij. Re. Dabis igiẗ cor docilē ſeruo tuo vt iudicare poſſit ppl'ꝫ tuū. Hier. Ingeniū docile ⁊ ſine doctore docibile ē. Lau. val. ɔ̄ Priſ. ita differit. Docilis q̄ facile doceẗ: ⁊ q̄ nā aptus eſt doceri ſic Cyprianus. Docibilis ē q̄ ē ad diſcēdi patiētiā lenis ⁊ mitis. Aug. Oēs regni illius hoīe docibiles dei erunt: nō ab hoībus audient.

Doctrina dicitur vt a doctore proficiſcitur: diſciplina vt a diſcipulo comprēditur.

Documentū a p̄terito docui fit: ſicut a monui monumentū. Et eſt id qd̄ nos docet: ſiue ex quo q̄d docemur. Sal. Quarum rerū ego maxīe h̄ documenta habeo: qd̄ in bello ſepius vindicatū eſt in eos qui ɔ̄ imperium in hoſtem pugnauerant.

Docus latine tignū vel trabes. Plyn. lib.ij. Trabes ignee quas doctos vocant.

Dodona.pe.ꝓ. ciuitas epiri: iuxta q̄ꝫ ꝓpinquū erat nem⁹ Ioui ſacrū vbi q̄rc⁹ vocales fuiſſe dicūt. Hīc dodone⁹.a.um. Vir. li.iij. Stipatqꝫ carinis: ingēs argētū dodoneoſqꝫ lebetas.

Dodrans. dr̄ dento q̄drante ex vncia nouē partes aſſis.

Dogma tis. ⁊ dogmatatū greci dn̄t δοκεωτο οιωεσι οθεμ δογματα ερχεται nr̄i mō decretū: mō ſcitū: mō placitū appellāt. Sūt enīꝫ dogmata vniuſcuiuſqꝫ ſecte decreta q̄ vt inq̄t. Ci. ꝓdere ſcelus ē nō minus q̄ꝫ p̄riam: ſine q̄bus nec ſecte phoꝝ: nec religionū vires ɔſtare pn̄t. vn̄ Laertius ait ſectā eā nō appellari q̄ dogmata nō hꝫ. Scribit Aug. lib. de ci. dei. ſe ex Varronis ph̄ia collegiſſe dogmata fuiſſe ſolo habitu īter ſe diuerſa. Vn̄ ēt dogmata illa dn̄r q̄ ſynodus ſcōꝝ ſciuit ⁊ Athanaſi⁹ ɔſcripſit. Artes quoqꝫ liberales hn̄t decreta ſua nō tn̄ p̄cepta ſicut medicina. Itaqꝫ eſt alia Hippocratis ſecta: alia aſclepiadis: alia Themiſonis. Preterea nulla ars ɔtēplatiua ſine decretis ſuis ē Ply. frequēter placita appellat: vt illō ex li.ij. Babylonioꝝ placita mot⁹ terre hiatuſqꝫ ⁊c. oīa vi ſideꝝ exiſtimāt fieri. Idē magoꝝ placita appellat.

Dogmatiſtes. qui alicuius dogma ſequiẗ. Hiero. Nec vō cum interpres magis apoſtoli fuerim q̄ꝫ dogmatiſtes.

Dolo.as. aſcia cedo vel dolabra ſeu falce. Proper. Stipes acernus eram ꝓperanti falce dolatus. Diciẗ ⁊ dolio is. liui. itum. Var. in Aga. Nunq̄ꝫ celatus in manu dextra ſcyphus celo dolitus artem oſtentat mētoris. Huius verbi compoſita ſūt Dedolo ⁊ Edolo: de quibus locis ſuis.

Dolabra.pe.cor. inſtr̄m fabrorum quo ligna dolant Col. lib.iij. Que falce amputari non poſſunt aucta dolabra abradito.

Dolobella. diminutiuum a dolabra. Idem li.v. Semper circa crus dolobella dimouenda eſt terra.

Dolabro.as. aſcia vel dolabra diminuo.

Dolor eſt animi vel corporis cruciatus a dolando.i.minuēdo. Augentur enim corpora leticia: dolore minuuntur.

Dolentia. idē qd̄ dolor: cuius ɔ̄rium eſt indolentia. Ci. Ut q̄ rē expetendā vel voluptate vel indolentia metiuntur.

Doloro.as. dolore afficio.

Dolorificus.a.um. qd̄ dolorem facit.

Doleo.es. dolui itū. vn̄ doliturus. Aug. li.xxj. ci. dei. Queādmodū dicim⁹ hoīuꝫ corpora viua futura que ſꝑ arſura atqꝫ dolitura: nec tn̄ aliq̄n ſint moritura. Hoc verbū ſi ad corpus refera̅ẗ neutrū acq̄ſitiuū eſt: vt oculi dolēt viro tuo. Sin de rebus alienis. Effectiuū eſt: vt doleo tuis reb⁹ aduerſis. Aliq̄n ēt cū accuſatiuo: vt doleo tuā miſeriā. Salu. q̄ſi dolens eius caſum. Huius compoſita ſunt Cōdoleo: quod eſt ſimul: vel in totum doleo. Plau. in tru. Date iam ſoleas atqꝫ intro me ducite actutum nam mihi de vento miſere condoluit caput. Dedoleo de quo alibi.

Dolus a dolēdo: vel a dolādo.i.ledēdo ⁊ minuēdo. Nā ⁊ grece δολος leſio dr̄: ⁊ accipiẗ pro fraude ⁊ machinatiōe que fit ad fallendum aliquē. Veteres tn̄ etiā in bonā partē accipiebant pro ſolertia ⁊ calliditate: que aduerſus hoſtes adhibetur. Unde nūc dolū malū dicimus: qm̄ ⁊ bonus dolus dicebatur. Hinc doloſus pro īuidioſo. Subdolus occultus deceptor a ſub.i.ſubtus. Dolus ēt propriū nomen fuit auctoris Mendeſij. Cuius meminit Col. lib.viij.

Dolon nomē propriū viri troiani egregia pedū ꝑnicitate ꝑditi.

Dolones a fallendo dicti ſūt ingētes ɔti ferro breuiſſimo q̄ decipiāt eū ſpēm p̄ferant ligni: intus aūt ferrū acutū habeant. Virg. li.vij. Seuoſqꝫ gerūt ī bella dolones. Ubi Ser. ait dolonē flagellū eē intra cuius virgā lateat pudio. Apud Liui. accipi videnẗ dolones ꝓ armamētis naualibus vbi ſcribiẗ. Sublatis raptim dolonib⁹ epheſuꝫ petit fuga. Suidas tamē Δολονδι τα μικρα ἵσια χαλασαντες ταμεγαλα αρμονα τοις μικροις α δηδο λωνεσκα λοσιν πεσθαι και αυθις δολωνης προβαλομεγοστου παντος σολουναυσ ολιγας ταυταις τοισδολωνας επαμονος επλει οιδε ρομαι οιπλισιου γρομονοι καθει λοντους δολωνας.

Dolia ſūt vaſa grādia q̄bus vinū recōdiẗ. Ter. Repleui oīa dolia oēs ferias. Veteres dolia fictilia in cellis vinariis ſeruabāt. Que ſi duas aures habuiſſent diote dicebanẗ. Iuriſcōſulti ſcribūt vino legato cū vaſis: dolia legata nō ſunt: q̄r.ſ. ea mēte vinū in dolia cōdimus: vt ex his poſtea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc eſt vinum qd̄ diffuſum noīatur. Iuue. Ille capillato diffuſum conſule potat.

Doliola. diminutiuū a doliis. vn̄ ⁊ locus in vrbe fuit ſic vocatus: quia inuadentibus gallis ſenonibus ſacra romanorum in eodeꝫ loco doliolis condita illic defoſſa fuerunt a flamine Quirinali ſicut Liui. lib.v. ſcribit.

Doliaris ⁊ hoc doliare quod ad dolia pertinet. vnde Plau. in pſeu. feſtiuiter appellat anum ventrioſam doliarem.

Dolopes pe.cor. populi theſſalie: vt oſtendit Luc. Plynius vō ſcribit eſſe populos etolie.

Doma. atis. tectum ελληνισι γαρτοιαυτα λίγεταί και δομος και τοδωματος. Nā vt inq̄t Hier. In egypto ⁊ in paleſtina vbi vel ſcripti diuini libri vel interp̄tati ſūt: nō hn̄t in tectis culmina ſꝫ domata: q̄ rome vel ſolaria: vel mediana vocanẗ.i. plana tecta q̄ trāſuerſis trabibus ſuſtētanẗ. Deniqꝫ ⁊ petrus in actib⁹ apl'oꝝ qn̄ aſcēdit in doma: in tectū edificij aſcēdiſſe credēdus eſt. Et qn̄ p̄cipiẗ nobis: vt faciamus domati nr̄o coronā: hoc p̄cipiẗ: vt in tecto faciamus ꝑ circuitū quaſdā eminentias: ne facilis in p̄ceps ſit lapſus: et in euangelio. Que audiſtis in aure: dicite ſuper domata.

Domus ꝓprie ędificiũ ad habitãdũ factũ qđ ex tecto ⁊ parietibus ↄſtat. ο δομος ελληνικα λεξις εςι Improprie pro quocũq; bitaculo. vñ ⁊ tẽpla ⁊ auiũ nidi domus dñr. Uirg. li. vj. Hoſtia iãq; domus patuere ingẽtia cẽtum ſponte ſua. Idẽ. Antiq̃s dom⁹ auiũ cũ ſtirpibus imis eruit. Aliqñ domus dicitur familia. Idẽ lib. v. Sergeſtuſq; domus tenet a quo Sergia nomẽ. Aliqñ ſumit̃ ꝓ vna tota gente. Idẽ Luz domus aſſarici volẽs ĩtelligi romanos: q̃ ꝺ Aſſarico ꝑ troianos originẽ ducũt. Et ĩ ſacris lr̃is: Domus iacob đr: iã ingẽs hebręoꝝ pplĩs. Aliqñ ꝓ pr̃ia: vt da ꝓpa: tymbręe domũ da męnia feſſis. Et ſciẽdũ ꝙ domus facit genitiuũ domus: ⁊ domi. datiuũ domui. acc̃m domũ. vocatiuũ domus. ablatiuũ domo. Sʒ cũ dicim⁹ domi locũ ſigñamus ĩ quo q̃s manet. Cũ ꝟo domus. tũc ędificiũ qđ ex tecto ⁊ parietib⁹ cõſtat: vt domi maneo. nõ dom⁹. Et ꝑtẽ dom⁹ demolitus ſuʒ nõ domi. Et ſuperiora domus aſcendi nõ domi. Domi ⁊ in domũ idẽ ſigñt. Quintilia. In domo furtũ factũ ab eo q̃ domi fuit. Dicimus ẽt reuertor domũ ⁊ ad domũ. Exeo domo: vel e domo. Et qñ frequenter iũgit̃ cũ his ꝓ noĩbus in mea tua ſua noſtra ⁊ veſtra: ⁊ vni noĩ aliena. Nõ eſt dicẽdum ꝙ domus ſit aduerbiũ: vt erã domi męę. Tu eras domi tuę ⁊ ſic đ ceteris Ci. Qui cũ iſta ętate ⁊ forma aliene domi nolo dicere. Quod ſi non ponant̃ hęc ꝓnoĩa ſubintelligunt̃: vt domi ero. i. męę Huius noĩs diminutiua ſũt Domuſcula domũcla: ⁊ Domũcio. Apul. Iã deniq; nec larẽ reqro: nec domuntionẽ paro

Domeſticus a. um qđ ad domum pertinet: vt domeſtica negocia. Aliquando domeſticus dicitur mãſuetus ac mitiſ. Ply. Mite animal atq; domeſticum. Et domeſtici dicuntur qui ex eadem domo ſunt: ⁊ nobiſcum habitant.

Domeſticatim aduerbium ſigñt per varias domos. ſiue per domeſticos. Sue. in Ceſare. Quorum vt quã maxime expectatio eſſet ea que ad epulum pertinerẽt q̃uis marcellarijs obſ locata etiam domeſticatim apparabat.

Domicilium habitatio longi tp̃is. Uñ mutare domiciliũ dñr q̃ migrant vt animalia vrbem habitent. tanquam illius ciues futuri. Nam qui ad tp̃s habitat mox inde diſceſſur⁹. domuʒ quidem põt hẽre quam conduxit: domicilium autem nõ hʒ. Gel. Qui domicilium in italia non haberet.

Domo as. domui. itum vel domaui atũ. vñ domitor ⁊ domat̃. Oui. de triſ. Quid tibi de tetrico referaʒ domitore chymęrę Tibul. Te duce nõ alias ↄuerſus terga domator. Nã vt docet priſ. ꝟba p̃mę ↄiugatõis formãtia p̃tm in ui diuiſas antiq̃ tertia declinatõe declinare ſolebãt. Et quo pʒ. ꝙ a pr̃ia ↄiugatione p̃teritũ terminant̃ in aui. ſuppinũ ĩ atũ deriuatiua in ator atio. Quę aũt in ui diuiſas. a tertia ſumptũ eſt. q̃uis vt plimũ ĩ p̃ma ↄiugatiõe declinẽt̃. Eſt aũt domare q̃ſi ſub domo ⁊ ꝑtãte vel mea vel alicui⁹ facere ſiue mãſuefacere: ⁊ domeſticũ reddet̃. vñ equoꝝ domitores dñr ⁊ domiti atq; ĩdomiti eq̃. Indomitę gẽtes feroces. ꝑ trãſlationẽ domare ſigñt vicẽ a q̃ domitos hoſtes dicim⁹. i. victos: ⁊ domitos pplõs. ĩ ꝑtãtẽ redactos. hic ↄponit̃ ꝑdomo p. cor. qđ ẽ valde domo vel ad finẽ domo. Iuſti. li. j. Terminos vſq; libyę ꝑdomuit.

Domitura. rę. domandi actus. ply. Domitura boum in trimatu optima. Col. lib. vij. Curandum ne in domitura bos calce aut cornu quemq̃ contingat.

Domitalis aptus ad domandum.

Dominus a domo fit ⁊ is ꝓprie đr q̃ domui p̃eſt ⁊ q̃ domus imperiũ hʒ. Itẽ dñi appellatio ad eos extẽdit̃ q̃ rei alicuius ꝓp̃etateʒ hñt: ẽt ſi vſufructus alien⁹ ſit: Abuſiue tñ ⁊ filijfamilias cęteri liberi q̃ ĩ ꝑtãte ſũt ⁊ vſufructarij dñi dñr. Itẽ dñs vocatur cui ſuit̃: ⁊ cui ppl̃i ſubſũt. Uir. Romanos reruʒ dños. Hinc dñuʒ ꝓ impio ⁊ dñoꝝ. Rurſus dñs đr marit⁹. Idẽ li. iiij. Cõnubia nr̃a repulit ac dñm enęã ĩ regna recepit. Item mulierũ amator: ⁊ dña ꝓ amica. ſeu amãte đr. Oui. Hec tibi ſub dño ẽ pyrrhę puella ſuo. Et iteꝝ. Nã furor ĩ dominã temeraria brachia mouit. Itẽ ponit̃ ꝓ ↄuiuij exhibitore. Uar. Aut dñm aut vinuʒ aut aliud quid laudato. Dñs quoq; ac dña ſumi ſolẽt ꝓ deo ac dea. Ouid. Et dño ſoluẽ vota ioui. a dño fiunt deriuantia. Dominicus domitius ⁊ domitianus.

Dominor. aris. imꝑium gero. Et mõ gtũm regit. Hier. in eccl̃iaſtico. Et dominatus eſt beſtiaꝝ: Mõ dtũm. Uir. Uictis dominabit̃ argis. mõ actũm cũ. in Ouid. li. j. me. Et ꝙ dominari ĩ cętera poſſʒ: natus hõ. Ci. Fęlix ſenectus ſi vſq; ad vltimum ſpiritũ dominabit̃ ĩ ſuos: Mõ ablatiuũ ſilr cũ ĩ Ser. ſulp. Ciceroni. Quem caſus ⁊ natura in bonis dominatur. Uir. li. ij. Incenſa danai dominantur in vrbe. Inde fit Dominatio. imperium. ⁊ Dominatus principatus.

Dona ſũt q̃ aut ꝓpiciãdis dijs dãt̃: aut hoĩb⁹ ꝓ bñfactis q̃ nulla neceſſitate iuris ſed ſpõte p̃ſtant̃. Oui. munera crede mihi placãt hoĩeſq; deoſq;: Placat̃ donis iuppiter ip̃e ſuis aliqñ Donũ đr de rebus pernicioſis. Uirgili. Quas illi philomela dapes. quę dona pararit. Donum honorariuʒ ideſt qđ datur patrono. λεγεται και Δωρα ρεις η. dorium.

Dono. as. vñ donatio: quã Ulp. dici proprie exiſtimat cũ q̃s ca mente dat vt ſtatiʒ velit accipiẽtis fieri: nec vllo caſu ad ſe reuerti: ⁊ ꝑꝑ nullã aliã cãm facit q̃ʒ vt liberalitatẽ ⁊ munificentiã exerceat. Qđ ſi ſua cõditione fiat: nõ ẽ vera donatio. Et dicimus. Dono tibi munus: ⁊ dono te munere. Donare ciuitate ẽ efficere ciues: ⁊ iura ciuiũ dare. Huius verbi cõpoſita ſũt. Cõdono qđ qñq; ꝓ ſimplici ponit̃: qñq; ſigñt quidq̃ ad alioꝝ petitionẽ do: ⁊ qñq; ignoſco. Ter. ĩ phor. Argẽtum qđ hẽs ↄdonamus te. Sal. Aut facile alterius libidini maleſacta condonabã. Redono ponit̃ ꝓ ſimplici. Auguſt. Redona quod rogamus: excuſſa quod timemus. Et habet pe. pro.

Donatus đr cui aliq̃d dono datũ eſt. Cuius cõtrariũ ẽ indonatus. Uirg. Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.

Donaria loca vbi reponũt̃ dona q̃ deo offerunt̃. Abuſiue ip̃a tẽpla. Uir. li. iij. ge. T ꝑ e nõ alio dicũt regionibus illis. q̃ſitas ad ſacra boues iunonis ⁊ vris imparib⁹ ductos alta ad donaria currus. Gel. li. ij. Ubi reponi ſolerẽt vetera q̃ ex eo tẽplo collapſa eẽnt: ⁊ alia q̃dam religioſe donarijs conſecrata Apul. Ibi donariũ deę perq̃; opulẽtũ pl̃ima auri et argentirõ in lancibus ſpectaculis poculis ⁊ hmõi vtenſilibus quod eſt contra Lau. val. q̃ Seruiũ culpat. Aliqñ Donaria dicunt̃ ipſa dona. vñ Spartianus ſcribit: Antoninum dediſſe populo congiarium ⁊ militibus donarium: Hier. ſuꝑ Ioel. veſpaſianus ⁊ Titus Romę templo pacis ędificato vaſa tẽpli hieroſolymitanis ⁊ vniuerſa donaria in delubro illi⁹ ↄſecrarũt

Donatiuus. qui donare põt. Paulus iuriſcõ. Si duobus debitoribus mortis cauſa donatiuus creditor vni acceptum tulit ⁊ conualuerit eligere poteſt vtri condicat.

Donatiuum: munus quod a principe vel imperatore donatur. Auguſt. Magnuʒ quippe donatiuum ſuis militibus attulit quo eos non ſolum copioſe ditauit ſe etiã ad certandum inuictiſſime confortauit.

Donaticę coronę dicebant̃ quibus veteres in ludis vtebantur

Donec aduerbiũ mõ tp̃s finitũ deſignat. vt dormiã donec exciter ab aliquo. mõ infinitũ vt apud apl̃m. Oportet illum regnare donec ponat oẽs inimicos ſub pedibus eius. Nũquid tãdiu regnaturus donec incipiãt eſſe ſub pedib⁹ eius inimici: ⁊ poſtquã fuerũt ſub pedib⁹ tũc regnare deſiſtet. cũ vtiq; tunc magis regnare incipiet cũ inimici cęperint eẽ ſub pedibus eius: Et in. p̃s. Sicut oculi ancillę in manibus dñę ſuę: ita oculi nr̃i ad dñm deũ noſtrũ donec miſerat̃ nr̃i. Ergo tã diu ocl̃os hẽbit ad deũ donec miſericordiã ĩpetret: ⁊ poſtq̃ impetrauerit. oculos torq̃bit ad terras: cũ alibi dicat. Oculi mei defecerunt in ſalutare tuũ: Iungit̃ aũt donec tã indicatiuo q̃; ſubiunctiuo cũ ſigñt tp̃s finitũ: vt ſeruiã tibi donec viuo. i. q̃diu viuo. Seruiã tibi donec moriar. i. vſq; ad mortẽ

Donyſa. Inſula eſt in mari ęgeo.

Dorcas. adis animal dama. ſeu capra. ab eo ꝙ acute videat: h̃ eſt απο του οξεοσ Δερκειμ.

Dormio. is. verbũ abſolutum q̃uis actũm qñq; hẽat. Amb. li. j. offi. Soporem q̃etis hẽre nõ p̃nt quẽ ille dormiuit q̃ reſurrexit Huius cõpoſita ſunt addormio a quo addormiſco. qđ eſt contrarium verbi. Expeniſcor. Sue. de Clau. Et quotiẽs poſt cibum addormiſceret qđ ei fere accidebat: oleaꝝ ac palmularũ oſſibus inceſſebat̃. Obdormio qđ mõ dormio: mõ

ſopoꝛoꝛ ſignificat. Pꝛedoꝛmio: añ doꝛmio. Redoꝛmio euigi lo Ply. In redoꝛmitione varia fuiſſe ſomnia apparet.
Doꝛmito.as.pe.ꝓ.frequentatiuũ eſt. q̃uis diminutionẽ ſignificati quãq̃ꝫ habeat Hoꝛa. quãq̃ꝫ bonus doꝛmitat Home. Et in pſalmo ecce non doꝛmitabit neq̃ꝫ doꝛmiet.
Doꝛſum ⁊ Doꝛſus.us. ſm pꝛobum dicit̃ tota poſterioꝛ pars: ꝙ ea pars coꝛpoꝛis deuexa ſit deoꝛſum. Hiero. in Ezechie. Inter veſtibulũ ⁊ altare q̃ſi.xxxv. viri doꝛſa hñtes ꝯtra templũ domini ⁊ faciẽ ad oꝛientẽ. Eſt enĩ tergũ. qḋ non ſolũ de hoĩbus: ceteriſq̃ꝫ animalibus ſed etiam de inanimatis: vt de littoꝛibus aquis montibus ⁊ huiuſmodi. Uirgil. Doꝛſum immane mari ſummo. Idem Namq̃ꝫ inflecta vadis doꝛſo dũ pendet iniquo. Significat enim durioꝛem arenam: vt ĩquit Ser. quę remeantibus fluctibus ⁊ euntibus denſatur quod a nautis puluinus vocatur.
Doꝛſualia tegumẽta: quibus equi ⁊ boues teguntur. Jul. capitolinus. Proceſſerunt centeni albi boues coꝛnibus auro iugatis ⁊ doꝛſualibus apꝛicis diſcoloꝛibus pꝛefulgentes.
Doꝛſuarius a.um. quod doꝛſo aliquid fert. Uar. Greges fiunt fere mercatoꝝ ⁊ eoꝝ qui ebꝛunduſio aut Apulia aſellis doꝛſuariis compoꝛtant ad mare oleum aut vinum.
Doꝛis nympha quedaꝫ maris Oceani ⁊ Tethios filia quã Nereo fratri vxoꝛem dedit. ⁊ interpꝛetatur amaritudo. vñ ⁊ a poetis ponitur pꝛo mari. Uir. in Gallo. Doꝛis amara ſuã nõ intermiſceat vndam.
Doꝛiſcus: vrbs littoꝛalis thꝛacię fere ex oppoſito ad ſamothꝛacium: ⁊ adoꝛi nympha. hoc eſt marium nominatur. Iuxta hanc herodoto teſte campus eſt magnus eiuſdem per quem Hebꝛus amnis defluit.
Doꝛia ⁊ Doꝛica noĩa ſunt ꝑtis achaię: que ꝓpinqua ẽ athenis dicente Plato. li. iij. legũ. Doꝛi pꝛo achiuis mutato noĩe appellati ꝑ doꝛicũ a quo exules reſtituti fuerunt. Ser. ſo ſuꝑ ij. ęnei. Doꝛica ĩquit a doꝛo neptuni filio ducitur. Doꝛies ſũt populi doꝛicę iuxta ęoliam.
Doꝛy. cum y nomen oppidi põtici. qḋ apud nos lanceam ſiḡt.
Doꝛyclus nomen filij pꝛiami et interpꝛetari põt lanceę gloria Δορυ lancea vel aſta κλεος glozia.
Doꝛyphoꝛus. pe. coꝛ. latine ſpiculatoꝛ vl' ſatelles dicit̃ poꝛtãs lanceam. Et eſt nomen viri pꝛopꝛium. de quo Quint. lib. v. Curtius. Cognatoꝝ darij Regis turbam. xv. M. hoĩuꝫ fuiſſe muliebꝛiter pꝛopemodum cultu luxu: magis q̃ꝫ decoꝛis armis conſpicuam doꝛyphoꝛi vocabantur.
Doꝛophoꝛus. latine dona ferens dicitur.
Doꝛylaus: nomen fluuij in phꝛigia.
Doꝛyciũ nomen feminę diminutionis ſiue adulationis cã ſic ꝓlatum ab Δωρου. quaſi dulce ⁊ amabile donum.
Doꝛodoche nomen pꝛopꝛium vxoꝛis Icari.
Dos dicitur cum dat̃ ⁊ accipitur. Niſi enĩ acciperet̃: dos nõ eſſet. Et datione ⁊ acceptione firmat̃. Nec põt videri datuꝫ id qḋ nõ ſit acceptũ. Et nõ ſolũ ea que marito ab vxoꝛe dantur ſꝫ ẽt q̃cq̃d alicui datũ eſt vel a nã vel ab hoĩbus. vnde dotes aĩ dicunt̃ pꝛudẽtia iuſtitia: foꝛtitudo: ⁊ hmõi. Et dotes coꝛpoꝛis: pulchꝛitudo: robur: incolumitas ⁊ his ſimilia.
Dotale: qḋ ad dotẽ ꝑtinet: ſiue qḋ vulgo dꝛ ꝑ dotẽ. vñ dotalia bona: dotales fundi. Plau. in aſi Dotalẽ ſeruũ Saureã vxoꝛ tua adduxit cui plus ĩ manu ſit q̃ꝫ tibi. Idẽ ĩ mili. Haſce ędis dicas dotales tuas. Liu. Hęc tibi a me dotalia dona accedẽt
Doto.as. dotẽ do Hiero. in exo. Dotabit eã: ⁊ hõ hẽbit eam in vxoꝛem. vñ dotatũ hoĩeꝫ dicimus q̇ dotẽ hꝫ: ⁊ indotatuꝫ qui dotem nõ hꝫ. Plau. in aſi. Hę ſunt atq̃ꝫ alię multę in magnis dotibus incommoditates ſumptuſq̃ꝫ intollerabiles. Nam quę indotata eſt ea in poteſtate eſt viri. Dotatę mactant et damno ⁊ malo viros.
Doxa: latine maieſta ⁊ opĩo dꝛ. vñ ⁊ paradoxa: que admiratione digna ſunt ⁊ opĩonẽ hoĩum ſuperant. Interdum dicitur glĩa. vnde Eudoxa vera gloꝛia: vl' potius pꝛeter opinionẽ.

D ante R

Drachma: genus ponderis ex. xviij. ſiliquis: ideſt tribus ſcrupulis conſtans: Eſt ⁊ genus numiſmatis. vnde Jul. pollux Drachmon athenis numiſma quod etiam bos dicebatur: quia boue ſignatus erat.
Dragma: matis. Δραω το ϖοιεω οθεντο Δραγμα οτι γενεσθαι. apud gręcos dicitur: quod nos rapinam ſiue manipulum dicimus.
Drama: atis: ſine e ⁊ ſine g dicitur vt in ſcęnis agi fabula ſolet vbi diuerſę perſone introducunt̃: ⁊ aliis accedentibus aliis aũt diſcedentibus a diuerſis ⁊ a diuerſos textus narrationis expletur. ſicut in comędiis: qḋ genus carminis inquit Hier. cantari ſolebat. vñ ẽt apud cantica ſcribitur. Añ toꝝ huius virginis frequentate nobis dulcia cantica dramatis Hinc Dꝛamaticus ſtilus dicitur q̇ mixtus non eſt vbi poeta nuſq̃ loquit̃ vt ſunt Comędię ⁊ Tragędię. Dꝛamaticus in quo ſolus poeta. Mixtus vbi pꝛomiſcue ⁊ poeta ⁊ perſona.
Dꝛaco genus animalis venenoſi Ply. li. viij. ſcribit veris dꝛaconibus oꝛa parua eſſe ⁊ admodum non dehiſcentia: ſed arctas fiſtulas ꝑ quas trahunt ſpiritus ⁊ linguas exerũt. Apd indos ⁊ ęthiopas dꝛacones ſunt. xx. cubitoꝝ. Dictus dꝛaco α Δερκω. Nam hꝫ aciem peracutam. Dꝛacones etiam dicuntur a ply. li. viij. ex toꝛtuoſitatum ſimilitudine palmites emeriti pluribuſq̃ꝫ annis indurati.
Dracũculus diminutiuum: ſignificat paruum dꝛaconem.
Dꝛacęna cum diphthongo: dꝛaconis fęmina: que ⁊ dꝛaca quoq̃ꝫ dici poteſt.
Dꝛacontium hęrba.
Dꝛangiana pꝛouincia in aſia maioꝛi Quam Ptolo. ab occaſu ⁊ ſeptentrione Aria ⁊ bagao monte terminari ait. ab oꝛiente Arachoſia.
Draucus. vide in dictione paticus.
Drepanũ. pe. ꝓ. pꝛomõtoꝛiũ: ſiue vrbs a curuo ſitu ĩſtar facilis Δρεπανος enim falx dicitur. Non longe abeſt ab Eryce monte traſlilybeum. vel ab eo ꝙ Saturnus amputatis virilibus paternis illuc falcem pꝛoiecerit. Ouid. li. de faſt. Quiq̃ꝫ locus curuę nomina falcis habet.
Dryades: nymphę ſiluarum ab arboꝛibus. Nam apud gręcos Δρυς omnis arboꝛ dicebatur: q̃uis poſtea ꝓ quercu vſurpata ſit. Hę enim ſyluas habitare dicuntur.
Dryas. nomen pꝛopꝛium viri theſſali amici neſtoꝛis.
Dryopes. populi epirotici. De quibus. Uirgi. lib. iiij. Creteſq̃ꝫ dryopeſq̃ꝫ fremunt pictiq̃ꝫ agatyrſi.
Dryide: dicti ſunt quidam galloꝝ religioſi ⁊ ſapientes a quercubus ply. li. xvj. Nihil hñt dryide. Ita enim galli ſuos appellant magos. Sue. Dꝛyidaꝝ religionem apud gallos dirę immanitatis tantum ciuibus ſub auguſto interdictã Claudius impatoꝛ quintus penitus aboleuit. Suidas Δρυι Δαι ϖα ραγαλα τυι σοι φι λοσοφοι και σεμνοθεοι.
Drylon: fluuius dalmatię: qui per meniam myſiam pergens in danubium influit.
Dromos latine Curſus. Et accipit̃ non ſolum pꝛo actu currẽdi: ſed etiam pꝛo loco vbi curritur. Sue. in Nero. Elephanto ſuperſedens peragratum dꝛomoꝛum decucurrit.
Dꝛomedarius: animal a currendi velocitate dictum.

D ante U

Dubius: dicitur qui duas vias habeat ⁊ vtrã eligat neſciens ſicut ambiguum: ꝙ in ambas agi partes poſſit. Cic. li. j. ad heren. Dubium genus eſt cũ habet in ſe cauſam ⁊ honeſtatis ⁊ turpitudinis partem.
Dubio as: in dubio ſum. Plau. Dubiat quid agat.
Dubito as: idem ꝙ dubio. Cuius cõpoſita ſunt addubito. qḋ eſt ẽt vel ad aliq̇d dubito. Liui. li. ij. Proditoꝛibus ex tẽplo in vincula ꝯiectis delegatis paululũ addubitatũ ẽ. Ci. Cecie Habes auguriuꝫ meũ quo ſi q̇d addubitarẽ nõ potius vterer q̃ꝫ illa ꝯſolatiõe. Subdubito parum dubito. Idẽ Cęlio. Hęc eo pluribus ſcripſi ꝙ mihi ſignificabant litterę tuę ſubdubitare q̇ eſſeꝫ erga illũ volũtate. a dubito fiũt Dubitatio ⁊ dubietas: aduerbia dubitãter: qḋ eſt a dubiꝰ: ⁊ Dubitatiꝫ a dubitatꝰ. Cecil. ipatoꝛ clamat ḋ medio vt velites a ſiniſtro